

РЕШЕНИЕ

№ 6823

гр. София, 19.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10892** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл.186, ал. 4 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на „РАМБО 2024“ ЕООД срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК- С4453-0204728/26.09.2025 г., с която на дружеството жалбоподател е наложена ПАМ – запечатване на търговски обект- магазин за месо, находящ се в [населено място], [улица] забрана достъпа до него за срок от 30 дни, на основание чл.186, ал.1, т.1, б.“а“, вр. чл.187, ал.4, изр.3 и чл.187, ал.1 от ЗДДС.

В жалбата са наведени доводи, че са налице две самостоятелни основания за отмяна на издадената заповед – нарушение на принципа *non bis in idem* и нарушение на принципа на пропорционалността. Развива съображения за липса на мотиви, както и нарушение на принципа на съразмерност на наложената санкция. Иска се отмяна на заповедта за прилагане на ПАМ като незаконосъобразно издадена.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява.

Ответникът чрез юрк. Й., оспорва жалбата. Позовава се на повторността на нарушението. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С обжалваната Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК- С4453-0204728/26.09.2025 г., издадена от Началник на отдел „Оперативни дейности“ С. при ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП е наложена принудителна административна мярка „запечатване на обект“ – магазин за месо, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от

„РАМБО 2024“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и забрана за достъп до него за срок от 30 дни на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС вр. чл. 187, ал. 4, изр. 3 и ал. 1 от ЗДДС – не е издадена фискална касова бележка, при направена контролна покупка на 12.03.2025 г. в 11:44 ч на 0,610 кг. телешка кайма на стойност 7,32 лв. без да е издаден касов бон от монтираното в обекта фискално устройство, нито на касова бележка от кошачан с ръчни касови бележки отговарящ на изискванията на Наредба № Н-18/2006г. Плащането е извършено преди легитимиране на органите на НАП.

За установените факти и обстоятелства е съставен Протокол за извършена проверка сер. АА № 0204728/12.03.2025 г. на ТД на НАП-гр.С. и акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F816638/03.04.2025 г., съставен от старши инспектор по приходите в НАП при ЦУ.

За нарушението е издадено наказателно постановление № 852322-F816638/26.09.2025 г., с което е наложена административна санкция в размер на 2400 лева (приложено).

Установено е, че за същото нарушение на „РАМБО 2024“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] е било издадено НП № 777694-F770970/05.07.2024 г., за същото по вид нарушение, което НП е влязло в сила на 30.07.2024 г.

Това обстоятелство е намерило отражение в оспорената пред настоящата инстанция ЗПАМ, обуславящо повторност на нарушението, а от там и определяне на максимален размер на периода, за който е запечатан обекта.

При така установената фактическа обстановка и след като прецени доводите и възраженията на страните от една страна и извърши проверка на оспорения акт, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК на всички основания по чл. 146, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна, в срока по чл.149, ал.1 АПК и при наличието на правен интерес. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 03.10.2025г., а жалбата е подадена до съда на 15.10.2025 г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Началник отдел „Оперативни дейности“ – С., ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, съгласно Заповед № ЗЦУ-1148 / 25.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП стр. 16 от делото.

Процесната заповед съдържа правните и фактическите основания за нейното издаване, посочен е срокът за налагане на ПАМ, с оглед на което Съдът намира, че е спазена установената форма съобразно чл.146, т.2 АПК във вр.с чл.59, ал.2 АПК.

Съгласно чл. 118, ал. 1 от ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Получателят е длъжен да получи фискалния или системен бон и да ги съхранява до напускането на обекта. Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. регламентира, че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги.

В разглеждания случай, въз основа на приетите по делото писмени доказателства, се установява по несъмнен начин, че при извършената на 12.03.2025 г. в 11,44 часа проверка не са били налице

доказателства /данни във фискалните устройства / за издаден фискален бон за платена в брой покупка на телешка кайма на стойност 07,32 лева. Не се спори и че в търговския обект е инсталирано и регистрирано касово фискално устройство. Издаването на фискална касова бележка за извършената покупка, заплатена в брой, е било дължимо съгласно цитираните по-горе в решението разпоредби от ЗДДС и Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г.

Независимо от установеното нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е в противоречие с материалния закон и целта му по следните съображения:

Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" от ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не издаде съответен документ за продажба по чл. 118. Съдът намира, че в конкретния случай са доказани фактическите основания, посочени от административния орган при издаване на процесната заповед. Същевременно се касае до прилагане на принудителната административна мярка, което следва да съответства на целите, регламентирани в чл. 22 от ЗАНН и в частност, както посочва органът - да се предотврати извършването на друго противоправно поведение от страна на нарушителя и заедно с това принудата следва да кореспондира с принципа за съразмерност, прогласен с чл. 6, ал. 2 АПК.

Доколкото в случая се сочи, че целта на мярката е превантивна, да преустанови бъдещо отклонение от данъчно облагане, то не се установява как тази превенция ще се постигне с максималното 30 дневно затваряне на търговския обект. Действително, съгласно установяванията на органа, в случая е констатирано повторно нарушение по неиздаване на фискални бонове. Въпреки това, съдът намира, че затварянето на търговски обект за максималния срок е незаконосъобразно. От една страна липсват констатации от установеното нарушение да са произлезли такива вредни последици за фиска, което да води до налагане на максималния срок на мярката, което се явява толкова необосновано. Наличието на повторност също не е условие за определяне на такъв срок, тъй като месечният срок, фиксиран в нормата на чл. 187, ал. 4 от ЗДДС е такъв, касаещ забрана за отпечатване на запечатан търговски обект, а не относим към продължителността на наложената мярка - решение № 4246 от 23.04.2025 г. по адм. дело № 328/2025 г. на ВАС на РБ.

Мярката е несъразмерна и защото паралелно с нея е налице и наложена имуществена санкция за въпросното нарушение. Издаването на заповед, с която се налагат ПАМ, а същевременно и наказателно постановление, с което се налага имуществена санкция за едно и също нарушение е в противовес на принципа за съразмерност, посочен в разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК. Съгласно посочената правна норма, административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В този смисъл съдът съобрази и Решение от 04.05.2023 г. по дело С-97/21 (MV – 98), в което Съдът на Европейския съюз постанови, че "член 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност и член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която за едно и също неизпълнение на данъчно задължение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства на данъчнозадължено лице може да бъде наложена мярка имуществена санкция и мярка запечатване на търговски обект, които подлежат на обжалване пред различни съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото

нарушение". В този смисъл е и практиката на ВАС на РБ: решение № 5983 от 04.06.2025 г. по адм. дело № 3657/2025 г.; решение № 4664 от 07.05.2025 г. по адм. дело № 703/2025 г.; решение № 4246 от 23.04.2025 г. по адм. дело № 328/2025 г.; решение № 4057 от 15.04.2025 г. по адм. дело № 122/2025 г.; решение № 3061 от 24.03.2025 г. по адм. дело № 629/2025 г.; решение № 8855 от 16.07.2024 г. по адм. дело № 3069/2024 г., решение № 5542 от 08.05.2024 г. по адм. дело № 11372/2023 г. и др. В същата, при съобразяване с тълкуването на член 273 от Директива 2006/112/ЕО и член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз с решението на СЕС по дело С-97/21 от ВАС на РБ се приема за незаконосъобразно кумулиране на негативни за съответното лице мерки, наложени с два самостоятелни акта, които подлежат на обжалване по различен ред, което не позволява да се гарантира, че тежестта на наложените санкции съответства на тежестта на установеното нарушение. Тъкмо и в случая на дружеството – жалбоподател за нарушения на чл. 118 от ЗДДС са наложени две отделни мерки, всяка от които с утежняващо правната му сфера действие - имуществени санкция и ПАМ "запечатване на търговски обект". Наред със заповедта за запечатване е издадено наказателно постановление, с което е наложена имуществена санкция в размер на 2400 лв. Изтърпяването и на принудителната мярка за 30 дни запечатване на търговския обект заедно с наложената имуществена санкция в размер на 2400 лв., не съответства на тежестта на нарушението неиздаване на фискален бон за плащане в брой на стойност от 7,32 лв.

Съдът не споделя становището, че тълкуването в решението на СЕС по дело С-97/21 е приложимо само, ако другата санкция е стабилен акт, т. е. в случая наказателното постановление за същото нарушение да е влязло в сила. Противоречието с правото на ЕС възниква с паралелното водене на двете производства и след това налагане на санкционните актове по тях – административнонаказателно и по прилагане на принудителна мярка, тъй като липсва механизъм за тяхното координиране, за преценката на общата тежест върху адресата, при налагане на санкциите и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение. Самото съществуване и едновременно прилагане на тези две отделни и самостоятелни процедури, насочени към санкциониране на едно и също деяние, е достатъчно, за да се приеме нарушение на чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО и чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС. ПАМ "запечатване на търговски обект" има очевиден санкционен и възпиращ ефект, поради което притежава наказателен характер по смисъла на Хартата. Тълкуването в решението е, че правото на ЕС не допуска такава национална разпоредба, съответно прилагането ѝ води до постановяване на незаконосъобразни актове. Ето защо, заповедта за налагане на ПАМ в кумулация с наложена за същото нарушение имуществена санкция по ЗАНН противоречи на правото на ЕС и на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 АПК.

В заключение оспорената Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С4453-0204728/26.09.2025 г., издадена от С. К. Д. – началник отдел "Оперативни дейности" С. в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, е издадена от компетентен административен орган, който обаче е приложил неправилно релевантните за случая и обсъдени по - горе материалноправни норми и с издаването ѝ не е способствал да бъде изпълнена целта на закона, предвид което заповедта следва да се отмени.

Разноски не са претендирани от жалбоподателя, поради което такива не му се следват.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 186, ал. 4 ЗДДС, Административен съд София - град, 71-ви състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на „РАМБО 2024“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес в [населено

място], представлявано от управителя И. О. А., Заповед за налагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № ФК- С4453-0204728/26.09.2025 г., издадена от С. К. Д. – началник отдел "Оперативни дейности" С. в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на дружеството жалбоподател е наложена ПАМ – запечатване на търговски обект-магазин за месо, находящ се в [населено място], [улица] забрана достъпа до него за срок от 30 дни, на основание чл.186, ал.1, т.1, б.“а“, вр. чл.187, ал.4, изр.3 и чл.187, ал.1 от ЗДДС. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: